

Gheorghe Gavrilă Copil
Societatea Culturală București-Chișinău
Fundatia Deceneu pentru Cultură și Caritate

Răspundem Patriarhiei Române-canonizarea lui Eminescu

La sfârșitul acestui articol, bibliografie de proveniență teologică, ignorată de alcătuitoarii documentului emis de Patriarhie. Bibliografie incompletă.

Pentru o deplină informare a cititorilor, le punem la îndemână cele două documente.

Liga Scriitorilor din România,

Către, Prea Fericitul Patriarh al Bisericii Ortodoxe, DANIEL

[Către, Prea Fericitul Patriarh al Bisericii Ortodoxe, DANIEL](#)

Răspunsul Patriarhiei Române,

[Patriarhia Romana raspunde propunerii de canonizare a lui... Eminescu, oferind lamuriri generale privind procedurile de canonizare](#)

Prima observație pe care o avem de făcut, care nu este lipsită de teme, așa considerăm noi, este asupra titlului celor două documente. A se reține că Liga Scriitorilor Români se adresează Prea Fericitului Părinte Daniel, iar răspunsul este dat de Patriarhia Română.

Documentul Ligii este din 3 februarie. Tot pe 3 februarie, în mod precipitat, se anunță că în ziua următoare Patriarhia se va pronunța asupra solicitării Ligii Scriitorilor.

”Reprezentanții BOR au declarat pentru REALITATEA.NET că vor oferi mâine un punct de vedere pe această temă”. Avem o oarecare reținere asupra cuvintelor “Reprezentanții BOR”. Nouă ni se par a proveni din partea jurnaliștilor de la Realitatea.Net. Chiar așa fiind, punctul nostru de vedere nu se modifică, documentul fiind emis de Patriarhie. Nu credem că jurnaliștii de la Realitatea.Net vor reveni asupra acestor cuvinte, nu-i învinuim cu nimic, au dat dovadă de professionalism, publicând documentul din partea Patriarhiei și de respect și bunăcuviință față de Biserică. Dar dacă persoanele care au anunțat că vor oferi mâine un răspuns, sunt “Reprezentanții BOR,” atunci Realitatea.Net este obligată să facă precizările de rigoare. Sunt mai multe personae... Care? Chiar dacă au avut legătura cu o singură persoană din partea Patriarhiei și aceasta a declarat că ”Reprezentanții BOR au declarat că vor oferi mâine un punct de vedere pe această temă”, sunt obligați să facă precizările de rigoare. Teologii, doar citind aceste câteva rânduri, au înțeles la ce ne referim. Cuvintele ar fi presupus ca acești reprezentanți să semneze declarația din partea Patriarhiei, în cazul acesta punctul de vedere le-ar fi aparținut. Cu alte cuvinte s-ar fi pronunțat în problema canonizării lui Eminescu, în calitate de autori ai documentului. Nimeni nu poate reprezenta Biserica Ortodoxă Română, decât Sinodul BOR. Dacă este emis în numele Patriarhiei Române de reprezentanții pomeniți, care sunt aceștia? Dacă nu ar fi fost cuvintele “Reprezentanții BOR” documentul putea fi semnat de Patriarhia Română. Ceea ce presupunea că este alcătuit de înaltele fețe bisericești din cadrul Patriarhiei. Nici Patriarhia nu este de capul ei, ci parte a Sinodului BOR, prin înaltele ei fețe bisericești. Deci nu trebuie să înțelegem că Patriarhia nu poate emite comunicate de presă, etc.,etc. Răspunsul în grabă, la această solicitare se dovedește lipsit de documentarea adecvată. Decât un astfel de răspuns, ar fi fost corect cel conform rânduielilor bisericești: “Urmând procedura stabilită de Sfântul Sinod privind

canonizările de sfinți din Biserica Ortodoxă Română, propunerile de canonizare se adresează mai întâi Eparhiei din jurisdicția căreia face parte solicitantul, care, apoi, o înaintează Sinodului mitropolitan. Potrivit articolului 113, lit. b din Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române, Sinodul mitropolitan analizează și avizează solicitările venite de la eparhiile sufragane privind canonizarea de sfinți, proiectele de texte liturgice și icoane pentru cinstirea acestora și înaintează Sfântului Sinod propunerile sale”. Ar fi urmat o analiză temeinică din partea Mitropoliei, care, așa cum acest text, regretabil, după opinia noastră, a fost publicat, ar fi fost posibil să publice și analiza la propunerea canonizării lui Eminescu, chiar dacă redactarea punctului de vedere al mitropoliei ar fi durat câțiva ani. O astfel de analiză ar fi fost benefică pentru neam, indiferent de înclinarea balanței. În funcție de această analiză, s-ar fi ajuns la Sinodul BOR, sau nu. Chiar și așa, Bunul Dumnezeu decide, dacă da sau nu, când va fi vremea. Considerăm că documentul aduce oarecari umbriri emitenților, dar și profilului spiritual al celui ce-a fost, este și va fi mereu un miracol al Neamul Românesc. Un dar al Cerului.

Din documentul Patriarhiei: “canonizarea cuiva presupune criterii și proceduri care nu se bazează doar pe entuziasm și dorință publică”. Grăbită respingere a propunerii Ligii Scriitorilor, trecând-o la entuziasm și dorință publică. Nu era firesc, la entuziasmul și dorința publică să se aplice criteriile și procedurile specifice, așa cum ar fi procedat mitropolia? A respins propunerea fără nici o analiză. “În concluzie, conform prevederilor statutare, propunerea Ligii Scriitorilor din România cu sediul în municipiul Cluj-Napoca se cuvine a fi adresată eparhiei din jurisdicția căreia se află solicitantul pentru a fi păstrată în evidență și analizată mai întâi de către Sinodul mitropolitan al Mitropoliei respective.” Aceste ultime cuvinte ar fi încadrat alcătuirii răspunsul Patriarhiei în limite acceptabile. Răspunsul Patriarhiei exercită o presiune împotriva propunerii Ligii Scriitorilor, înaintea oricăror analize. Și asupra Mitropoliei. Pe lângă trecerea ei la entuziasm și dorință publică, documentul Patriarhiei mai adaugă: “Astfel, motivația principală trebuie să fie întărirea evlaviei credincioșilor și nu doar reputația culturală și patriotică a unei persoane”. Entuziasm, dorință publică, reputație culturală și patriotică. Cu alte cuvinte Eminescu nu poate intra în atenția Patriarhiei, fiind o persoană doar cu reputație culturală și patriotică.

“Solicitarea Ligii Scriitorilor din România, care nu reprezintă o noutate, se adaugă numeroaselor alte propuneri aflate pe agenda de lucru a Comisiei de Canonizare a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, trecerea în rândul sfinților realizându-se în urma unui proces îndelungat, care impune o cercetare amănunțită și respectarea unor criterii riguroase (credință ortodoxă mărturisită public, sfințenia vieții și evlavia populară etc.)”.

Fraza de mai înainte ni se pare insuficient de limpede-Solicitarea nu reprezintă o noutate, se adaugă numeroaselor alte propuneri-se înțelege în două feluri-pentru alte personae, sau alte propuneri în legătură cu Eminescu, propunerea Ligii Scriitorilor fiind precedată și de altele. În cazul din urmă cuvintele “Reprezentanții BOR” sunt motivate ca provenind din partea Comisiei de Canonizare a Sfântului Sinod al BOR. Dar să revenim la documentul emis de Patriarhie-se impune o cercetare amănunțită și respectarea unor criterii riguroase (credință ortodoxă mărturisită public, sfințenia vieții și evlavia populară etc.)”. Eminescu și-a mărturisit credința ortodoxă în mod public. Mihai Eminescu se bucură de evlavia populară, pentru cei care văd și știu să simtă așa ceva. Eminescu ne înfrumusețează viața

sufletească, ne învață mereu să trăim frumos, oficiază pentru Unire alături de Ștefan cel Mare și Sfânt, într-un efort evident, din sânul BOR, iar biserica, fără nici o îndoială, în smerita și jertfelnică ei lucrare liturgică și misionară, este păstrătoare de Neam, întru Unire. Eminescu ne îndeamnă fără încetare să venim la Biserică, Mama Neamului Românesc. Noi creștinii auzim chemarea lui Eminescu, Biserica ortodoxă Română, Mama Neamului Românesc. Și unii preoți, la predică întreabă: Ce spune Mihai Eminescu? Biserica Ortodoxă Română este Mama Neamului Românesc. Ne cheamă la biserică. Duceți în lume și celorlalți creștini această chemare. Formularea aceasta a venit din rândul creștinilor spre toată suflarea românească și spre preoți, a venit prin Mihai Eminescu. Creștinii au evlavie, au căldură sufletească față de Eminescu. Dumineca la altar îl pun în pomelnicul personal, rostesc și numele lui Mihai Eminescu. Unii creștini îl roagă pe preot să facă o slujbă de pomenire-e vorba, pentru cei care nu știu, de o slujbă de pomenire de aproximativ 15 minute, în continuarea sfintei Liturghii-pentru Mihai Eminescu și desigur pe lista de pomenire pot trece pe oricine, dar și pe cei din familie, trecuți la viața de dincolo. Mihai Eminescu nu este singur, este activ, indiferent de potrivnicii.

În 1888, Veronica Micle reușeste să-l ia pe Eminescu din Botoșani, din casa Henrietei, sora poetului și să-l însoțească în București. Veronica Micle știa că Eminescu este în deplinătatea facultăților sale mintale. Veronica Micle înțelesese că Eminescu trebuia să dispară din vizorul oficialităților, care-l arestaseră, îl internaseră la ospiciu, oficialități care au pus la cale intimidarea lui prin adevărate torturi fizice-fusese batut cu funia, iarna, în timp ce se arunca pe el, cu găleata, apă rece, a fost tratat medicamentos abuziv și distructiv cu buna știință, i s-au adus perturbari grave pe planul existenței sale fizice, dar organismul său încă mai rezista. Oficialitățile nu știau unde dispăruse Eminescu. Fusese arestat ca un autentic deținut politic, din cauza activității sale de ziarist. Exact la aceasta activitate va reveni acum, din clandestinitate. Incepe să publice din nou o serie de articole, desigur nesemnate, în presa vremii. Viața politică se înviorează. Mihai Eminescu, nici înainte de 28 iunie 1883, când a fost arestat și nici în timpul detenției, nu a acceptat nici un compromis. Era în serviciul poporului român și în cele ale țării nu avea de cedat nimic. În urma unui articol polemic apărut pe data de 13 ianuarie 1889, lumea oficialităților politice se dezechilibrează, guvernul de coaliție format din alianța conservatorilor cu liberalii, se destramă. Era mâna lui Eminescu. Colegii de breaslă care-i publicau articolele și-au recâștigat astfel demnitatea. Pentru ei Eminescu era aceeași minte luminată pe care o știau de dinainte de a fi arestat. Cel mai mare ziarist al României se întorsese la meseria sa de ziarist. Oficialitățile își dau seama că Mihai Eminescu și-a reocupat locul în viața publică. Poliția, serviciile secrete intră în alertă, căutându-l. Îi descopera adresa unde se refugiase cu Veronica Micle. Este din nou arestat, în aceeași manieră brutală ca în 1883 și internat la ospiciu. Încă din 1883 guvernării au călcat în picioare legislația țării, practicând răpirea de persoană, internarea abuzivă, cu toate practicile condamnabile, torturarea fizică și medicamentoasă. Terorism de stat! Celei mai luminate personalități nu i s-a acordat calea unui proces, în urma căruia urma să fie condamnat sau achitat. Celui ce a reușit să statueze legea și cinstea ca un dat obligatoriu pentru toți, i se refuză legile țării. Politicienii-industriașii-finanțistii de atunci, se comportă cu el ca niște oameni ai fărădelegii. În aceste circumstanțe îl vizitează Alexandru Vlahuță la ospiciu:(Din articolului **Eminescu bolnav**, de A. Vlahuță, din "Curentul Eminescu și o poezie nouă", Tip. "Lupta", 1892, republicat în revista Flacăra,

an III, nr. 35-14 iunie 1914) : *“M-a cunoscut și i’a părut bine când m-a văzut. M’a întrebat de prieteni, căinându-i și vorbind de ei cu milă, ca de niște oameni pierduți, sau foarte nenorociți”*.

M-a cunoscut. Cu alte cuvinte Vlahuță se aștepta ca sub efectul medicamentelor să fie într-o stare de letargie, în care să nu-și mai recunoască prietenii, sau să nu poată vorbi.

M-a întrebat de prieteni, căinându-i. Nu s-a plâns de situația în care se afla. Nu și-a îndreptat cuvintele spre cei fărădelege, a căror victimă era. Mintea sa era în purtare de grijă față de prieteni. Pe ei îi deplânse. Doamne, ce uriaș, în pace și liniște sufletească! Numai un om cu sufletul îndumnezeit poate vorbi așa. Cu un suflet de stâncă. De acolo, din altarul sufletului său, Eminescu oficia. De ce-i compătimea? Știa că nu sunt destul de îmbunătățiți sufletește, pentru a face față urgiilor lumii acesteia, care acum se vor revărsa și mai mult peste ei. Vorbind de ei cu milă. De unde atâta mila? Doamne ai milă de noi! Domnul are milă de noi, dar și noi trebuie să avem milă de cei în dificultate. Și Eminescu avea.

Oamenii din lume, cât de cât îndumnezeiți și călugării încercați nu se clatină nici în ultima clipă a vieții, pentru a nu-l lasa pe vrăjmaș să le intre în cetatea lor sufletească. Eminescu avea trevzia minții, veghea permanentă la raiul din sufletul său. Avea o viață duhovnicească îmbunătățită. A trăit într-o bogată viață religioasă ortodoxă. Familia Eminescu poate să fi fost familia cu cei mai mulți călugări din secolul XIX, iar Mihai Eminescu, nepotul, cu cei mai mulți unchi și mătuși în călugărie. Bunicul sau, cântăreț bisericesc... Raluca, mama poetului, a avut doi frați călugări, Calinic și Iachint, trei surori călugărițe, Olimpiada, Sofia și Fevronia și pe Xenia, nepoată de soră, tot călugăriță. Dar Raluca, mama poetului? De asemenea cu sufletul la cele înalte. A cumpărat o bisericuță, încât Eminescu a avut, din fragedă copilărie, o biserică a familiei, chiar pe moșia părintească. Ea mai există și azi. Mai mult, Eminescu, mergea, pe jos pâna la Mănăstirea Agafton, din apropierea Botașanilor, la mătușile sale măicuțe aici. Și rămânea în vacanțe în bucuria celor mănăstirești. Nu e de mirare că pe 28 iunie în timp ce urma să-l aresteze cu forța, a cerut pantalonii negri. Să fim cu luare aminte la acest moment. Mihai Eminescu spera să aiba o scăpare, să fie lăsat să se retragă din lume, la o mănăstire...

Numai un suflet de creștin îi deplânge pe alții, deși, după toate regulile lumești, el, Eminescu, părea a fi de plâns.

Vorbind de ei cu milă, ca de niște oameni pierduți. Știa că nu reușiseră, încă, să sesizeze Calea și să meargă pe ea. Doar pe această Cale păcaele se mai pierd, slăbesc, iar cei cu o viață mai îndumnezeită, le țin la distanță, nu se lasă înrobiți de simțuri și tentații. La Eminescu starea sufletească a fost toată viața într-o evoluție continuă inclusiv în timpul cumplitei lui detenții, ceea ce de bună seamă l-a ajutat să nu înnebunească, așa cum ar fi dorit unii din cei care-l țineau în captivitate. Câți dintre noi pot spune că au evoluat ca Eminescu, pas cu pas, spre cele sfinte? Numai creștinii autentici merg până la jertfa de sine pentru neamul lor. Numai creștinismul plămădește oameni de un astfel de caracter. Aceștia nu participă la opresarea propriului neam, dimpotriva. Mihai Eminescu, în momentele evocate în rândurile de mai jos, cu sufletul luminat de Dumnezeu:

*“Atâta foc, atâta aur,
Ș’atâtea lucruri sfinte
Peste ’ntunericul vieții
Ai revărsat părinte” ...*

Atâta foc, atâta aur-din planul ideal, celest. *Intunericul vieții*-planul material. Acest plan material, cu întunericul lui, este sub darurile divinității. *Focul Sfântului Duh, aurul bogățiilor* spirituale ale raiului. *Ai revărsat*-generozitatea fără margini a darurilor divine. *Lucruri sfinte*-învățăturile Noului Testament, Fecioara Maria, sfinții, liturgia și altele. *Peste-intunericul vieții*...Și toate acestea de la Dumnezeu, pe care, în poemul *Luceafărul*, îl numește Părinte și Doamne, iar Fecioara Maria este idealul suprem de frumusețe, cu strălucirile ei dumnezeiești, între cetele de sfinți.

Dogma Bisericii este clară și categorică, doar Domnul nostrum Iisus Hristos este fără de păcat. Nu există om fără de păcat. Deci nici Mihai Eminescu nu este fără de păcat. Dacă este cineva fără de păcat, să ridice piatra și să-l lovească. Dintre potrivnicii lui se poate compara vreunul cu viața lui Eminescu? S-au căutat cu îndărătnicie momentele care-i pot fi socotite greșeli, păcate. Anii de cumplite suferinți, 1883-1889, martirajul la care a fost supus nu i-au întunecat lumina lăuntrică, bunătatea, mila față de semenii, iar rugăciunea către Dumnezeu a rămas altarul sufletului său. Iertate i-au fost păcatele, prin spovedanie și împărtășanie. Știut este că prin jertfa de sânge, pentru credință-trecând astfel din viața aceasta la Cer-au fost iertate păcatele martirilor, azi fiind sfinți canonizați. Avansăm ideea că Eminescu a pătimit ca un martir și a murit prin moarte martirică, atât otrăvit, cât și datorită ultimei lovituri, fatale, în urma căreia a fost plin de sânge. Nu a renunțat cu nici un preț la idealul unirii tuturor românilor de pe pământul lor strămoșesc într-o singură țară, ideal apostolic mântuitor de neam. Suferințele la care a fost supus nu i-au mutilat sufletul, dimpotrivă. E vorba de profilul spiritual al unui om într-un proces de continuă înduhovnicire, îndumnezeire.

„După câteva minute de tăcere își împreună mâinile și, ridicându-și aiurit ochii în sus, oftă din adânc și repetă rar, cu'n glas nespus de sfâșietor: "Of, Doamne, Doamne!..." Era în acest suspin al a lui și în aceste cuvinte sinteza întregei lui vieți, și poate, c'o ultimă fulgerare de conștiința, a străbătut în clipa aceea lanțul tuturor suferințelor lui din copilărie și până în ceasul în care se afla. M'a podidit plânsul ș'am plecat. De-atunci nu l'am mai putut vedea..."

Da, i-au sfârâmat organele trupului. Aceasta a fost ordinea de atac împotriva captivului Eminescu. Ajunsese în captivitate perfect sănătos. Dovadă ca a rezistat supliciilor timp de șapte ani.

Da, un zeu învins, dar zeul acesta era în lanțuri. În lanțuri fiind, l-au lovit...

Of, Doamne, Doamne!...cât i-am iubit și cât îi iubesc! Și iată ce i-au făcut, dragi cititori-îl răstigniră, pâna la moarte, pe crucea suferinței. Dar intunecimile acestei vieți nu l-au biruit. Bate la porțile sufletelor noastre să fie primit. Împreună vom birui.

Eminescu a fost mai aproape de Dumnezeu, de aceea iubirea sa a fost mai tare, a supraviețuit, atât în fața greutăților vieții, cât și în timpul anilor de martirizare și față de asasinii săi din umbră, sau văzuți. Eminescu a fost un creștin de cea mai autentică trăire. Mihai Eminescu a construit lumea verbului său, din iubire, atât în timpul vieții sale ca om liber, cât și în timpul captivității și martirizării sale. Nu i-a urât nici pe cei care l-au martirizat. Documentația nu lasă loc de nici o îndoială. Arma lui Eminescu nu a fost ura, ci adevărul. Avea tăria sfinților. N-a urât pe nimeni, dar nici nu a renunțat la lumina adevărului. N-a trădat iubirea, n-a abandonat-o. Iubirea e de sus, de la Părintele luminilor. Cu ușurință se poate constata că Eminescu are o influență benefică de excepție asupra Neamului, îl adună din risipire, îi întărește capacitățile de solidarizare, îl ajută să-și trăiască frumos viața, îi împodobește sufletul, îl fortifică în fața greutăților și provocărilor

vieții, îl îndeamnă să contribuie la dănuirea, la eternizarea lui ca neam, dar toate acestea vin de la Eminescu în sufletul nostru, fără ură. Din înălțimile nimbului carpatin, Mihai Eminescu își exercită calitățile de sfânt protector al Neamului Românesc! Dinamica prezenței spirituale eminesciene în viața Românilor, ne obligă să fim cu luare aminte. Iar potrivnicii au alte interese. Bate-voi păstorul și se va pierde turma. Și Iisus a fost bătut și răstignit, dar nu și-a pierdut turma și nici turma nu s-a pierdut de El. Isus e un model de urmat. Și Eminescu a fost bătut și asasinat, dar nu ne-a pierdut și nici noi nu ne-am pierdut de el.

Veronica Micle și Mihai Eminescu

Ștefan Micle: 1820-4 august 1879.

Veronica Micle: 22 aprilie 1850-6 august 1889.

Mihai Eminescu: 15 ianuarie 1850-15 iunie 1889.

Veronica Micle este ardeleană din Năsăud. Tatăl ei, Ilie Câmpeanu, cade eroic, pe câmpul de luptă, sub steagul lui Avram Iancu. Mama sa, Ana Câmpeanu și Veronica se refugiază la Iași. Veronica termină Școala Centrală de Fete din Iași în 1863, impresionând prin buna sa pregătire. Cine asistă la acest examen? Ardeleanul Ștefan Micle, profesor universitar, rectorul Universității din Iași. Câți ani avea prof. Ștefan Micle? Cu treizeci de ani mai mult ca Veronica. O cere în căsătorie. La vârsta de 14 ani Veronica devine soția profesorului Micle. Au doi copii, Valeria și Virginia. Când o cunoaște Mihai Eminescu? În anul 1872, la Viena, unde era student. Între 1872-1874 a fost student la Berlin. Da, Eminescu se îndrăgostise de Veronica. Știți, dragi cititori câți poeți, prozatori, compozitori, pictori, s-au inspirat și au creat capodopere, în astfel de situații? Avem în vedere înamorarea pe plan afectiv, romantic, nu iubirea trăită pe plan terestru. Și Dumneavoastră, în adolescență, în tinerețe, ați fost îndrăgostiți cu înflăcărare de vreo fată, fără să știe ea, sau știind, dar totul a rămas în imperiul trăirilor sufletești. Lui Eminescu de ce îi refuzați așa ceva? Iubirea Dvs. a fost ardentă, fără să fie pământescă. Într-un anume fel, aceste trăiri au fost stocate de Eminescu în amorul înflăcărat (cuvântul e folosit de Eminescu în loc de dragoste, de iubire) al Luceafărului față de Cătălina, amor rămas în totalitate pe planurile celeste, sacre. Și din sufletul poetului, din aceste trăiri, apare poemul Luceafărul, versul genial al spiritualității românești. A înobilat pentru totdeauna Neamul Românesc. Din rana iubirii neîmpărtașite. Dragostea terestră, dintre Cătălin și Cătălina este altceva.

Avea și Eminescu un chip feminin, care-l inspira. Revenit la Iași, în 1875 frecventează și salonul literar al familiei Micle. Dragostea lor se manifesta pe planul înaltei creații poetice. Din această perioadă au început să-și dedice poezii. Pe când, dragi contemporani, asemenea saloane literare și în anii pe care îi trăim? Cum de în educația altor neamuri astfel de situații sunt cunoscute până la nivelul unor oameni mai puțin informați, iar la noi, sublimul este bagatelizat?

Profesorul Ștefan Micle se stinge din viață la 4 august 1879. După această dată Mihai Eminescu își exprimă dorința de a se căsători cu Veronica Micle.

Impotriva acestei posibile familii s-a viclenit, împiedcând-o, Eminescu fiind supus unei adevărate torturi sufletești. Mai târziu devenise o imposibilitate. Eminescu, Mirele Neamului Românesc, ajunsese la confruntarea finală cu cei ce se împotriveau sfintelor aspirații românești. De va fi nevoit să-i înfrunte cu prețul propriei vieți, o va face, dar fără să riște și viața celei dragi. Tragismul acestei perechi fara pereche va străbate veacurile.

Iubirea lui Eminescu a acces în orizontul divinității, iubindu-și restaurator familia cea mare, a tuturor românilor.

Bibliografie

Valeriu Anania,

Drama divină a lui Hyperion

Imn Eminescului

Pr. prof. dr. Constantin Galeriu,

"Biografia Fiului lui Dumnezeu", a "Blândului Nazarinean", în conștiința lui Eminescu

Chipul Mântuitorului Iisus Hristos în gândirea lui

Pr. prof. dr. Petru Rezuș,

Mihai Eminescu și Biserica Strămoșească Mihai Eminescu

Psa. Drd. Gianina Picioruș,

I. Eminescu și Ortodoxia. Sfânta Scriptură: punctul de plecare în alcătuirea unei viziuni eshatologice în poezie

II. Eminescu și Ortodoxia. „Cântarea cântărilor” și „Oda (în metru antic)”

III. Eminescu și Ortodoxia: Vise de tipul vedeniilor duhovnicești în poezia eminesciană

IV. Eminescu și Ortodoxia. Perspectiva eshatologică

V. Eminescu și Ortodoxia. Gândul lui Dumnezeu

VI. Eminescu și Ortodoxia. Parafraze scripturale sau din cărțile Bisericii în poemele eminesciene

VII. Eminescu și Ortodoxia. Poeme și fragmente cu temă creștină

VIII. Eminescu și Ortodoxia. Dacia și Cetatea raiului

IX. Eminescu și Ortodoxia. Influențe creștine în "Luceafărul"

Eminescu și Ortodoxia.

Dovezi ale unei gândiri fundamentale ortodoxe [X]

Eminescu și Ortodoxia. Eminescu versifică

învățăturile isihaste ale Sfântului Nicodim Aghioritul [XI]

Eminescu și Ortodoxia. Exemple de gândire teologică [XII]

Eminescu și Ortodoxia. "Rugăciunea unui dac" [XIII]

Eminescu și Ortodoxia. "Rugăciunea unui dac" [XIV]

Eminescu și Ortodoxia. Iubirea și ispita desfrânării. Versificarea pedagogiei Sfântului Ioan Gură de Aur [XV]

Eminescu și Ortodoxia. Despre „demonism” în poezia lui Eminescu [XVI]

Eminescu și Ortodoxia. Despre “demonism” în poezia lui Eminescu [XVII]

Eminescu și Ortodoxia. Despre “demonism” în poezia lui Eminescu [XVIII]

Eminescu și Ortodoxia. Între idealul ascetico-monastic și cel al feminității angelice [XIX]

Eminescu și Ortodoxia. “O,-nțelepciune, ai aripi de ceară!” [XX]

Eminescu și Ortodoxia. Începuturile ideologice ale modernității în poezia română [XXI]

Eminescu și Ortodoxia. Cosmogeneză [XXII]

Eminescu și Ortodoxia. De unde „budism”?! [XXIII]

Eminescu și Ortodoxia. Surse ortodoxe pentru viziunile cosmice din “Sărmanul Dionis” [XXIV]

Ierom. Ghelasie Gheorghe și Fratele Vasile Dragoș Pâslaru,
Acatistul Poetului Neamului ROMÂNESC Mihai Eminescu